

Uroš Petrović

Neko se uselio
u onu staru vilu

Stimpank roman u zagonetcama

Ilustrovao
Aleksandar Zolotić

 Laguna

SADRŽAJ

Misteriozna prepreka broj 1	38
Misteriozna prepreka broj 2	43
Misteriozna prepreka broj 3	45
Misteriozna prepreka broj 4	47
Misteriozna prepreka broj 5	51
Misteriozna prepreka broj 6	53
Misteriozna prepreka broj 7	55
Misteriozna prepreka broj 8	58
Misteriozna prepreka broj 9	60
Misteriozna prepreka broj 10	61
Misteriozna prepreka broj 11	62
Misteriozna prepreka broj 12	64
Misteriozna prepreka broj 13	65
Misteriozna prepreka broj 14	65
Misteriozna prepreka broj 15	68
Misteriozna prepreka broj 16	69
Misteriozna prepreka broj 17	70
Misteriozna prepreka broj 18	71
Misteriozna prepreka broj 19	72
Misteriozna prepreka broj 20	72
Misteriozna prepreka broj 21	74
Misteriozna prepreka broj 22	76
Misteriozna prepreka broj 23	76
Misteriozna prepreka broj 24	77
Misteriozna prepreka broj 25	80
Misteriozna prepreka broj 26	82
Misteriozna prepreka broj 27	82
Misteriozna prepreka broj 28	85
Misteriozna prepreka broj 29	87
Misteriozna prepreka broj 30	91
Male pomoći na putu prelaska misterioznih prepreka	100
Razrešenja misterija	103
Biografije	107

Copyright © 2018, Uroš Petrović

Copyright © 2018 ovog izdanja, LAGUNA

Lira i Lun su se odmalena tukli kao tasmanijski đavoli oko nebrannjenog jajeta vilinskog pingvina, iako su bili blizanci. A bili su, vala, različiti, kao da potiču sa dva udaljena kraja galaksije, a ne iz jednog jedinog prenapregnutog stomaka.

Njene su oči i kosa bile crne kao mrak u pećini (i to kao noć u kojoj nema zvijezda caruje), dok je on bio sivooko albino dete, bleđi nego što bi bili vikinški duhovi da se nečega naglo prepadnu. Da nisu rođeni dramatičnim prevremenim porođajem na palubi rečnog broda *Rasklimatani kompas*, čak bi i njihovi roditelji teško odagnali razumnu sumnju da su dokuone babice iz puke

obesti makar jednu od beba zamenile u porodilištu. Ovako, sedam svedoka, uključujući i jednog javnog beležnika rastrojenih nerava koji se tu zatekao na dugo iščekivanom odmoru, mogli su da potvrde da se nasred reke, baš na granici između dveju zabavno zavađenih država, rodiše ova deca, čudesno različita.

Lira je verovala u romantične mitove i legende, a Lun je sumnjao i u zvaničnu nauku.

Kada su bili sami sa sobom zaigrani (što se tokom njihovog detinjstva događalo mnogo češće nego zajednička igra), ona je sebe nazivala Gospom Lutkolikom, on sebe Doktorom Izumologom.

Cura je šaputala pesmice bubamarama i saksijskim biljkama, dečak sa nepunih osam godina u Zavodu za patente zaštitio novu šahovsku figuru – špijuna mesečara.

Sestra je slušala pesme kitova i ambijetalnu muziku za opuštanje, brat voleo zvuk klipova, ventila i prekidača.

Lira je volela dan, Sunce, leto i vatru, Lun noć, Mesec, zimu i led.

Devojčica je obožavala životinje, on robote.

Njena sobica je bila puna cveća, akvarela i svetlosti, njegova puna mehanike, plavih nacрта i polumraka.

Ona se odevala kao krpena lutka, on se oblačio u boje kišonosnih oblaka.

Razumljivo, nisu se baš slagali.

Nisu nikako.

Toliko su bili zavađeni da nisu slavili rođendan, smatrajući taj dan uzajamno baksuznim. Čak su roditeljima,

rodbini, drugarima, poštaru i komšiluku zabranili da im taj slavljenički datum čak i pominju, a kamoli čestitaju.

I tako se blizancima sopstveni rođendan zagubio u titravoj izmaglici zaborava...

(Da je ova knjiga film, sad bi se kadar postepeno mutio do neprepoznatljivosti obrisa, a čitav proces bi bio ispraćen onom zanosno veličanstvenom muzikom koja takve kinematografske postupke uobičajeno prati, te se utišava i nestaje zajedno sa zatamnjenjem slike.)

Tek kad navršiše godine u kojim ih priroda učini pravim ženskim odnosno muškim bićem, njihovi sukobi umišu lako i nečujno, kao šumska magla u junsko jutro.

Postaše skoro sasvim obični brat i sestra, ako se izuzmu činjenice da je ona običavala da priziva šapate onostranih bića i zapaža kako drveće diše, a on tvrdio da vidi brojeve kao oblike koji lebde u prostoru dok je u krošnjama stabala jasno prepoznavao matematičke fraktale.

Rodendan, ipak, ne beše pominjan.

Kako su živeli u niskoj dvorišnoj zgradi u Ulici ljuljaški, bili su veoma bliski sa prvim komšilukom. Pogotovo to beše slučaj sa Veom, devojčicom koja je po čitav dan visila naopačke uplevši noge u lance ljuljaške obešene o granu stoletnog oraha. Nije se odvajala od tri loptice sa spiralnim šarama kojima je po sopstvenoj tvrd-

nji umela da hipnotiše leteće veverice (samo što joj se zbog geografske udaljenosti staništa tih zverčica nikada nije ukazala prilika da tu svoju veštinu proveri i u praksi). Umela je da ih vešto žonglira i to izvrnuta naglavačke.

Često su provodili večeri uljuljkani noćnim zvucima, zanimljivim pričama i, ponajviše, klaćenjem ljuljaški. Miris tek zalivenog rascvetalog rastinja, kojim je njihovo zajedničko dvorište uprkos strogo prošaranom hladu bilo bogato poput kaskadnih cvečarskih izloga, činio je vazduh opojnim i svežim.

Tokom jedne od приметно zvezdanih letnjih večeri, cura sa lopticama pokaza im tek pristiglo pismo.

„Draga Veja, neko se uselio u onu staru vilu!“, beše prvo što je pisalo na svetlojubičastom papiru, koji je mirisao na lavandu i tajnu.

Ona im je već neko vreme pričala da se svakog petog četvrtka mastilom boje ciklame dopisivala sa izvesnom devojčicom koja se zvala Elvira Nula, a koja se u seoskoj hacijendi bavila mehanovajarstvom i uzgojem kopnenih kornjača. To nije značilo da je vajala u kakvoj mehani, već da je pravila začudne skulpture od mehaničkih spojeva, cevčica, zupčanika i zglobova, koje bi posebno prilagođenim prenosnicima pokreta postavljala kao ukrase na oklope kornjača, te su ta ionako zanimljiva stvorenja izgledala još neobičnije, a njena neživa metalna dela sticala moć nasumičnog kretanja u prostoru.

Često je u pismima navodila svoja razmišljanja o misterioznoj kući na vrhu brežuljka kao mestu

veoma izglednom za pojavu svakojakih aveti te predlagala da bi tu vilu svakako jednom morali zajedno posetiti.

„Neko se uselio u onu staru vilu...“, ponovila im je šapatom Veja zanosno tajnovitu vest.

U Liri i Lunu odmah se probudiše Gospa Lutkolika i Doktor Izumolog! Znali su iz ranijih Veinih priča za velelepnu vremešnu kuću nedaleko od Elvirinog sela, koju je pre mnogo godina napustio i na onaj svet otišao Lil Fjurijus, tvorac uvrnutih sprava za zabavne parkove. Oreol avetinjske tišine nadvijao se nad ovim misterioznim zdanjem. Kako se ova Fjurijusova kuća pritajila tik iza starog seoskog groblja, i prvi komšiluk joj beše prilično tih. Kako se dalo naslutiti, samo su sove i šišmiši remetili plavetno bezglasje gluvih noći.

„Iz odžaka koji liči na izuvijani DNK molekul od patiniranih cevi, ponovo se ka naoblačenom nebu vijuga spiralni dim“, beše jedna od kitnjastih rečenica iz poslednjeg Elvirinog pisma.

Njih troje su većali ljuljajući se. Odmalena naviknuti na njihanje (podsećam da blizanci bejahu čak i rođeni na zaljuljanoj palubi), na ljuljaškama su čak i pili čaj od tek ubrañog matiĉnjaka bez bojazni da će ga proliti po sebi. Tako su i sasvim obiĉne priĉe ispriповedane na njihovlj-kama poprimale zanosni oreol tajanstva.

I odluka bi doneta – istraga senovite vile mora uslediti, i to što pre!

„Priĉala sam vam toliko o Elviri i njenim pismima, eto prilike i da je uŹivo upoznamo! Nadam se i da će nas taj misteriozni novi vlasnik Fjurijusove vile primiti u svoje odaje, jer osećam da je to zdanje sasvim drugaĉije od uobiĉajenih kućerina“, reĉe Vea.

„Ako krenemo ujutru, do veĉeri smo veĉ tamo“, ushićeno dodade Lutkolika.

„Onda, nalazimo se u svitanje kod ljuljaški!“, zakljuĉi dogovor deĉak.

Te noći niko od njih troje dugó nije zaspao.

Probudila ih je jutarnja pesma malabarskog drozda. Doručkovali su kuvane devreke sa omanskim susamom, medenjake i sok od zove.

Uskoro je trojka vozeći bicikl četvorosed petotočkaš zapanjujućeg izgleda (što nije ni čudno ako se zna da je nastao kao rezultat kratke ali burne izumiteljske saradnje Luna Izumologa i deda Gileta, vremešnog majstora za kišobrane, vetrokaze i terazije) već hitala prema severozapadu.

U selo su stigli tokom kasnog popodneva i odmah potražili imanje Veine prijateljice Elvire Nule. Hacijenda se nalazila na severnom obodu planinskog sela, čije ime po molbi meštana ovde neću navoditi – valjda im ne bi prijala navala turista koja bi po objavljivanju ove pripovesti mogla uslediti.

Čim su se pojavili pred kapijom, nekoliko kornjača pohita ka njima ispuštajući zvuke koji bi se najpribližnije mogli opisati kao gromko stenjanje. Zaista su bile neobične – na oklopima im bejahu nasadene kupole sazdane od mehaničkih delova, te su izgledale kao sporohodni robogmizavci načičkani svakojakom dodatnom opremom, uglavnom krajnje beskorisnom. Stvorovi se odmah dopadoše i Liri i Lunu, što beše veoma redak slučaj poklapanja njihova dva sasvim različita poimanja lepote.

Elvira Nula se promoli odnekud, odevena u zvonastu radnu kecelju sa tregerima nalik na zupčaste kaiševe. Na nogama je imala cipele slične rolušama sa ozbiljnim viškom točkića. Najluđe na njoj bile su naočare – plava stakla ovičena raznolikom mehanikom.

Vea, naravno, zbog nagle hitnje nije ni stigla da ovu posetu uredno najavi pismom, ali mehanovajarka nije izgledala previše iznenađeno.

„Znala sam da nećeš izdržati i da ćeš doći!“, reče zagrlivši svoju dopisnu drugaricu, za šaku njutna jače nego što je to bilo primereno krhkoj građi njene gošće.

Potom se obrati njenim drugarima.

„Dobro došli, neisti blizanci! Vea mi je potanko pisala o vama, pa mi se čini kao da vas odavno poznajem!“, reče posle srdačnog rukovanja sa gostima.“

„Hvala! I mi smo štošta čuli o tebi. Lepe životinje imaš ovde!“, uzvratila Lira ljubaznost.

„I još lepše opremljene“, dodade Lun značajno.

Tek tada prvi par kornjača pristize do njih. Lun se saže da pomiluje jednu čiji su dodaci na oklopu podsećali na skalameriju katapulte složene konstrukcije. Oklopljena životinja škljocnu vilicama i dečak uplašeno povuče prste ka sebi.

„Pažljivo s njom, to je leopard kornjača, *Geochelone pardalis babcocki*. Ona čuva kuću! Nervozna je kad dođu uljezi!“, reče domaćica.

Ovo baš i nije zazvučilo kao najljubavnija dobrodošlića u istoriji seoskog turizma.

„Mi smo više gosti nego uljezi, zar ne?“, upita je Vea oprezno.

„Gosti, gosti... Oprosti!“, reče Elvira i prasnu u grohot, za nekoliko tonova dublji od onog koji bi se od devojčice njenih godina očekivao.

Potom se naglo uozbilji.

„Hajde da popijemo klaker i napravimo plan! Pazite da se ne sapletete o moje ljubimce“, predloži im te ih hitrim, srnećim slalomom među kornjačama povede ka čajnoj kuhinji sa nadstrešnicom.

Trojka iz Ulice ljujaški oprezno se uputi za njom.

„Kornjače su najjače oružje protiv zlonamernih duhova! Valjda se avetinje zbune kada sretnu živuljke koje ne beže glavom bez obzira čim ih vide“, reče Elvira, neobičnom snagom treskajući jagodicom kažiprsta po kariраном stolnjaku.

Tada se zaverenički saže ka njima, uzaludno očekujući da uzvrate istim naklonom.

„Pogotovo bele. Bele kao aveti... Bele kao ti“, reče gotovo šapatом, značajno pogledavši u Luna, kao da mu otkriva najveću tajnu postojanja svega na planeti i još kojekuda.

Dečak ispod oka pogleda u Veu, koja je delovala kao da su maločas izgovorene rečenice sasvim suvisle.

Tada se iza ćoška brvnare promoli glava dinosaurusu te trojka uznemireno uzmače od stola.

„Ne bojte se. To je Duhoda, moj najbolji drugar. Prava kornjača sa Galapagosa, stara kao zapisni hrast...”

Duhoda beše zaista ogromna kornjača, gotovo sasvim bele kože i oklopa. Na nju je bio postavljen nezamisliv lavirint od lakih cevi i mehaničkih udova raz-
nolikih završetaka. Izgledalo je kao da je opremljena za sveopšti rat protiv zlonamernih bića iz bajki.

